ФЕСТИВАЛЕН БЮЛЕТИН

34 ФЕСТИВАЛ НА БЪЛГАРСКИЯ ИГРАЛЕН ФИЛМ | ВАРНА 19-25 СЕПТЕМВРИ, 2016

ЗЛАТНА РОЗА

24.09.2016 г. БРОЙ 5

www.zlatnaroza.bg

снимки: Темелко Темелков

Вчерашната пресконференция отново даде повод да се говори за младото поколение кинематографисти в българското кино. Независимо дали става дума за късометражни или пълнометражни филми, критиката и гостите не скриха задоволството си от качествата на предложената програма. Стремежът към човешко щастие, липсата на толерантност, идеята за хуманизъм и желанието за повече вглеждане в болката на отделния индивид бяха сред темите, които вълнуват авторите от конкурсната програма. Младите творци разказаха за различните пътища, през които са минали, за да достигнат до сърцевината на своите истории. Например режисьорът на „Христо" Тодор Мацанов сподели режисьорския си опит при търсена на автентичните герои на своя филм. Налагало се е цял месец актьорът Димитър Николов да работи в Столичната чистота, за да се запознае отблизо с поведението на хора като Христо. По повод своя персонаж Йордан Петков (Дуньо) цитира писмото на едно малко дете до Барак Обама с желанието да бъдем толерантни и добри не само към ближния, но и към чуждоземецът и пожела да бъдем истински земляни. Режисьорът на „18" Атанас Христосков разказа за личното си емоционално израстване и как това се е отразило върху сценария на филма, а с чувство за хумор актьорите Стефан Денолюбов и Китодар Тодоров разкриха истории „зад кадъра" на филма „Слава".

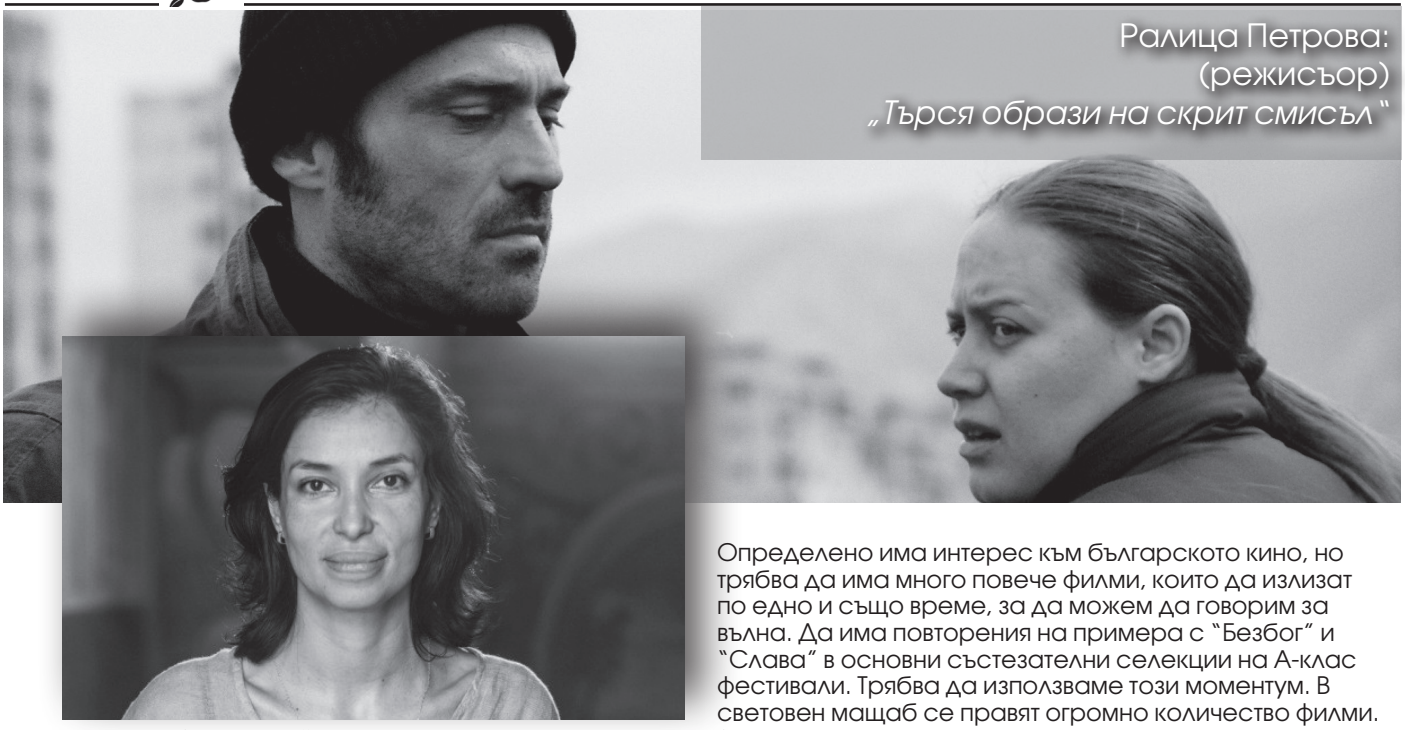

Ралица Петрова: (режисьор) *„Търся образи на скрит смисъл“*

В интервю за „Cineuropa“ казвате, че искате да правите кино, което е по-близо до хайку. Как точно го определяте и кои са най-важните елементи в такъв тип кино?

Хайку поезията се отличава с изключително кратката си форма. Там три реда от семпли думи могат да изразят дълбоко чувство. Образуват се спонтанни метафори от съпоставянето на образи. В този смисъл намирам аналогия между кино езика и хайку езика. И двете форми използват монтажа на образи, като изразно средство на нещо по-голямо... на скрит смисъл. И двете се занимават с наблюдения от реалния живот. Това, което най-много ме привлича в хайкуто е пространството, което дава на въображението на читателя. Това е и към което се стремя във филмите си. Как да създам достатъчно пространтсво за въображението на зрителя. В същото време, бъдейки максимално икономична и прецизна в смисловата структура на разказа.

Росица Вълканова е от малкото продуценти от поколение си, които се ангажират с проекти на млади режисьори. Разкажете как започна вашето сътрудничество по „Безбог“?

Беше спонтанно и някак случайно. Не се познавахме преди съвместната ни работа върху филма. През 2012 подадох "Безбог" за идея за развитие на сценарий в НФЦ. Тогава работното му заглавие беше „Изкупление". Проектът не беше подкрепен, но Росица Вълканова, която беше в художествената комисия много го хареса. По това време проектът участваше в Script & Pitch на TorinoFilmLab - едногодишна международна програма за развитие на първи и втори филм. Едно от условията на програмата беше преди финалния пичинг, в края на годината, да има продуцент. Тъй като нямах още такъв, един от селекционерите на TorinoFilmLab ми препоръча да се свържа с Росица Вълканова. Обадих й се и за моя радост тя откликна да се видим. Първата ни среща протече в ентусиазиран разговор за основната тема на филма и неговото послание. След около час на обсъждане Росица каза "Еми, хайде да пробваме" и ми подаде ръка. Срещата ми с Росица и съвместната ни работата е ключов момент в моето развите като кино творец. Росица е много силен продуцент и ментор.

Каква, според Вас, е моментната позиция на българското кино в европейски и световен контекст?

Определено има интерес към българското кино, но трябва да има много повече филми, които да излизат по едно и също време, за да можем да говорим за вълна. Да има повторения на примера с "Безбог" и "Слава" в основни състезателни селекции на А-клас фестивали. Трябва да използваме този моментум. В световен мащаб се правят огромно количество филми. За да се отличим като държава правеща стойностно кино и заслужаваща своето място на световната сцена, трябва да има маса. За да се случи това е нужно да се подкрепят повече млади режисьори, които са доказали, че имат потенциал и талант. Това най-вече трябва да бъде инициирано от Национален Филмов Център. По света аналогичните на НФЦ агенции дават възможност да се правят множество ниско-бюджетни филми, в рамките на около 100 хиляди евро, чрез специални секции за ниско-бюджетни филми, които са защитени с регламент. При нас тази ново-създадена секция дава възможност за направата на едва един, или максимум два филма, тъй като бюджетните рамки са често зависещи от обстоятелствата около всяка сесия. Ако тази секция гарантира производството на 15 нискобюджетни филми годишно, ще има много нови режисьори, които ще блеснат със своят талант. Говорим често как нашата надежда е в новото поколение и че сме тъжни от факта, че то напуска България. Нека тогава подкрепим и насърчим държавните ни институции към действие и промяна. Вярвам, че със същите средства за кино производство, но с различно разпределение, можем да създадем една много по-динамична кино среда.

Разработвате проект за втори игрален филм. Разкажете ни за него и отново ли планирате да работите с продуцентката Росица Вълканова.

Проектът се казва "Тлен" и проследява историята на един докторант на средна възраст, който зарязва обучението си в чужбина, и се връща да живее с майка си в детската си стая. Една съвременна история за страха от неуспеха и за отчуждението в семейството. Но основния въпрос, който филмът ще изследва е дали пътят на най-малкото съпротивление не е всъщност най-верният път към нашата трансформация. Дали отново ще работим с Росица Вълканова ще зависи от бъдещите планове и на двете ни.

Катерина Ламбринова

„Безбог“
24.09.16, Зала 1, 18:00

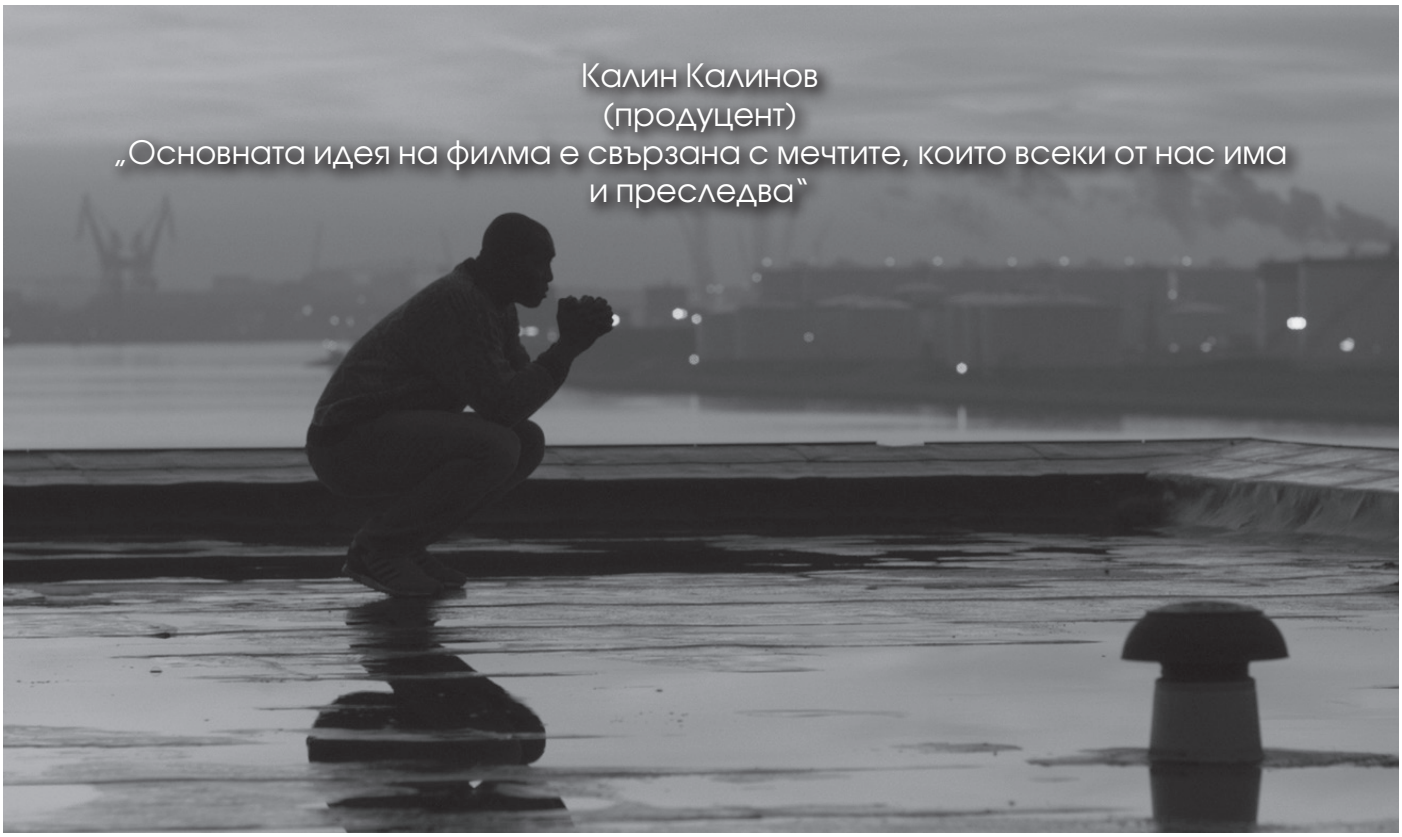

Калин Калинов (продуцент) „Основната идея на филма е свързана с мечтите, които всеки от нас има и преследва“

Разкажете ни как се стигна от идея до екран?

Реализацията на филма беше продължителен процес. Самата идея и първият вариант на сценария са се появили преди повече от 5 години. Лично аз се срещнах с проекта по време на обучението за продуценти EAVE през 2012 година. Сценарият ме грабна още тогава и мигновено започнахме съвместна работа с колегите от Холандия. Те идваха няколко пъти до България, за да се запознаят със страната и да се срещнат с актьори и творчески екип. Вярвам, че именно внимателната подготовка на проекта позволи той да има такъв успешен фестивален живот.

Има много партньори в продукцията. Трудна ли беше работа по филма от тази гледна точка?

Работата по проекта беше истинско удоволствие, защото въпреки културните различия, всички участници в продукцията бяха страхотни професионалисти. Вярвам, че тази продукция бе ценен обмен на опит и едно наистина позитивно преживяване за всички участващи.

Какъв фестивален живот предвиждате за филма?

Филмът вече има доста успехи на различни фестивали. Световната му премиера се състоя на фестивала в Торонто, в секция Discovery. Участвал е още на фестивалите в Сао Пауло, Талин, Палм Спрингс, Гьотеборг, а също и на София Филм Фест по-рано тази година. Проектът бе отличен и с редица награди, а бе избран и за холандското предложение за чуждоезичен Оскар.

Какви бяха най-интересните моменти от създаването на „Райската стая“?

Имаше множество интересни моменти. Много ми е трудно да избера кой от всички да разкажа. Едно от наистина любопитните неща за мен бе реакцията на колегите при първите им срещи с културата на Балканите. Във филма има и босненска линия на историята, което ги принуди да обикалят не само България, но и Сърбия, и Босна и Херцеговина. Със сигурност им допаднаха редица от обичаите, а също и българската кухня. Дори може да видите легендарната българска баница в една от сцените. Може би по отношение на народните танци имат какво още да усвоят, но това ще остане за следващ проект.

Споделете малко за идеята на филма… Какви проблеми поставя?

Основната идея на филма е свързана с мечтите, които всеки от нас има и преследва. И това какво сме готови да пожертваме, за да ги постигнем. Разглеждат се редица теми свързани с имиграцията, трафика на хора и липсата на хуманност в съвременния свят.

Василена Василева

„Райската стая“
24.09.16, Зала 1, 16:00

„Правосъдието, етиката, моралът и човечността"

С мащабите на сериозна европейска копродукция и със силно респектиращ международен актьорски екип (Ромен Боранже, Самуел Фрьолер, Изудин Байрович, Ованес Торосян, Нермина Лукач, Красимир Доков), филмът на Иглика Трифонова „Прокурорът, защитникът, бащата и неговият син" се занимава със сложна етична проблематика - лъжесвидетелството и манипулацията в дела от международна важност. И сякаш, за да се потвърди, че темата с Югославската война не е напълно затворена, на 24 март 2016 бе осъден на 40 години затвор най-висшестоящият военен командир Радован Караджич по обвинения за извършения геноцид в Сараево. Освен голямата тема за правосъдието, етиката и морала, във филма на Иглика Трифонова е вградено и отношението й към особената душевност на Балканите. Всъщност „Прокурорът, защитникът, бащата и неговия син" е мащабно обобщение на търсенията на режисьорката, залегнали във въздействащия й документален филм „Разкази за убийства" и продължени в монолитния „Разследване", но в разказа присъстват и елементи от изследването й върху взаимопроникването между глобално и национално в „Писмо до Америка".
И в „Разследване", и в „Прокурорът, защитникът, бащата и неговият син" Иглика Трифонова вниква по особен начин в темата за престъплението и наказанието, жестокостта и морала. И двата филма не се движат плътно в контурите на жанра. Ако в по-стегнатия „Разследване" жанровият сюжет е надхвърлен от задълбоченото психологическо наблюдение върху природата на жестокостта, то „Прокурорът, защитникът, бащата и неговият син" също не се разполага напълно в очаквания жанр на „courtroom drama". Защото Иглика Трифонова сякаш съзнателно изоставя центъра на своя сюжет, за да остави място за разгръщането на всеки един от персонажите си и да им предостави равностойна роля в драматургичната структура на филма (което се усеща дори от промяната на работното заглавие на филма „Лъжесвидетел"). От разкриването на различните житейски съдби на персонажите изскачат важни за режисьорката микротеми за културните различия, но и за универсалните ценности (и може би тяхното неволно деформиране в стремежа към ред и правовост), за семейните отношения и самотата, но най-вече за (съ)страданието и човечността.

Катерина Ламбринова

„Прокурорът, защитникът, бащата и неговият син"
24.09.16, Зала 1,20:00

КИНО
КРАЙ
МОРЕТО

„С деца на море“
24.09.16,Морска градина, 20:30

На екрана Отново уравнението деца–възрастни

Кирил ЯНЕВ

Какво може да се очаква, когато отидеш с деца на море? Може би най-общо казано, така изглежда по канята да видим филма „С деца на море“. Но като начало нека кажем, че всъщност ни предстои среща с героите, които познахме и обикнах ме още в „Таралежите се раждат без бодли“. А това никак не е мал ко, за да се засилят както очаква нията и доверието, така и претен циите: ще бъде ли запазено нищо то?

Ако ми е позволено малко да из бързам напред и да „предреша“ че щата, бих могъл да кажа, че няма да останем излъгани. И „С деца на море“ носи това светло и радостно очарование, каквото остава винаги у нас след срещите с онези „детски филми“, които всъщност са така до бре адресирани към възрастните! След многото възможни, вероятни и невероятни случки „с деца на море“ Братя Мормареви търсят своята тема във формирането на детските критерии за нравственост и срещата на детските представи за добро и красота с някои въз гледи на възрастните. Но не мисле те, че всичко това е търсено и на какво абстрактно резониорство. Ни най-малко. Авторите на филма още веднъж ни напомнят, че в детския свят тия високи нравствени катего рии изпъкват игрите и делничните взаимоотношения. За това те не се силят да търсят нещо изключител но, а зорко, внимателно, деликатно и прозорливо вниквате в шумното, живо, активно и неуморимо детско общество „на море“.

Композиционно сценарият е изгра ден на две новели — „Делфинът“ „Фотолюбител“. Но всъщност и сме склонни да видим в тия разказа две житейски истории ху едно уравнение: деца растите. Всички родители нещо изключително и не в своите деца. Те непре трудят над тяхното фо да ги подготвят за точно тук филмът се приномни, че не е д нието, намерението ват децата, „да с вота“, като об Нужни са още критерии за вна щедрост критерии за ние имаме рим, да уз излежа те на д че ако ме ка

Вестник
„Земеделско знаме“
22.11.1972

„С ДЕЦА НА МОРЕ“ ПЪЛНОВ БЪЛГАРСКИ ФИЛМ

Кинорежисьорът Димитър Петров е може би единственият нашия филмов творец, който подхожда непрестанно с усилия на екрана на интерпретира и редица автори изследвата в областта на литературата идея за взаимоотношенията между възрастните и децата. А не Стилистиката, в която е направена творбата, е най-подходящата за нейното съдържание. Защото тя изисква от режисьора да се приближи до детската психология, да проникне в нейните закони, да намери онзи ъгъл на гледане, от който всичко изглежда като в приказка, и да намери онзи тон на разказване, който да бъде еднакво интересен и за децата, и за възрастните, които ще ги видят и себе си на екрана.

И така, след „Между двамата“ и „Таралежите се раждат без бодли“ Димитър Петров ни предлага своя нов филм „С деца на море“. В критиката вече е оспорено мнението, че „С деца на море“ е последната му творба с еднозначно профилиране на

Доволен е несъмнено Димитър Петров и от подборът на актьорите, изпълнители на централните роли в филма. Те са както от основното ядро на постоянно работещите с него актьори — Деди Дадамбазов, Кирчо Кирков, Иван Аршинков, Петър Пенчев, Иван Аргиров, Ицко Таков и др., така и от нови попълнения, които режисьорът е търсил и намерил в най-различни среди. Сред най-убедителните изпълнители на ролите на възрастните са: Жалко би бил, ако се разпадне, Н е хубаво, че не малките актьори от ансамбъла да се превръщат в партньорите си. Жалко би било ни достоят изпълнителското ниво на задоволство със своето очарование да извлекат нарадване от играта и все още при деца- та, макар и все още при деца- та те да са само загатнати. Не справедливостта изисква да отбележим, че е сравнение „Таралежите...“ с новият филм пред всичко по линия на предишната тематика. Тази тема на филмотехното и разказателното. Вярно, че темата и сега не е на пълнителното начало. Вярно, че не е филмът по своята същност на адресиран само към деца, а е предназначен да бъде разбран (и оценен!) и от възрастните. Критиците бележеха, че в образа на „С деца на море“ е жертвано на сметка на разширяването на жанровата рамка, тъй като в кинематографията, тъй както и в литературата, тъй както и в живописта, тъй както и в театъра, тъй както и в музиката, тъй както и в танца, тъй както и в архитектурата, тъй както и в скулптурата, тъй както и в поезията, тъй както и в прозата, тъй както и в драматургията, тъй както и в сценарното изкуство, тъй както и в режисурата, тъй както и в актьорското майсторство, тъй както и в операторското майсторство, тъй както и в звукозаписа, тъй както и в монтажа

Разговор с Гергана Даковска за „Балканската закуска“

Разкажете ни за срещата днес?

Това беше една работна среща, която нарекохме „Балканска закуска“. Присъстваха поканените гости от съседни страни: Електра Венаки - Директор на Гръцкия филмов център, Мими Гьорговска Илиевска – директор на Македонската филмова агенция, Дарко Башески – Филмов експерт от Македония, Стефан Доброю – румънски филмов критик, Камен Балкански – директор на НФЦ, както и колеги от Националния филмов център. Идеята беше да се споделят филмови практики от съседните ни страни и най-вече да се обсъдят възможностите и проблемите на регионалните копродукции. Оказва се, че за последните петнайсет години България има реализирани значителен брой съвместни проекти. Петнадесет копродукции с Гърция, от които голямата част са с мажоритарно гръцко участие, както и осем реализирани копродукции със Сърбия, от които шест са мажоритарно сръбски. В този период са с реализирани тринадесет копродукции с Турция, от които девет са с мажоритарно турско участие и десет копродукции с Румъния, от които само „Виктория“ на Майя Виткова е с мажоритарно българско участие.

Какво е положението в други страни?

Различна е ситуацията с Македония и Хърватия. От общо четиринадесет копродукции с Македония повече от половината са мажоритарно български. Хърватия е подкрепила три български филма, а ние сме финансирали една тяхна продукция.

Как се решава въпроса с баланса?

Копродукциите се намират под регламента на Европейската конвенция за кинематографичните копродукции. В чл. 10 на тази конвенция има препоръка филмовите центрове да съблюдават принципа на баланс и реципрочност при отпускането на подкрепа. В същото време участниците в дискусията отчитат и огромната необходимост от солидно количество съвместни продукции. Най-много кандидатстващи проекти в последните години в позицията международна копродукция са от съседните страни Македония, Румъния, Турция и Гърция.

Какво е бъдещето на копродукциите в региона?

Представителите от гостуващите страни изразиха мнение, че ресурсите за подкрепа на филми, които идват главно от Филмовите центрове са силно ограничени и филмовите индустрии в региона споделят сходни проблеми и трудности. От шестнадесет години съществува SOUTH EAST EUROPEAN CINEMA NETWORK, която подкрепя късометражни филми и пълнометражни проекти в етап на развитие. На срещата се разгледахме възможностите за стабилизиране на фонда, за привличане на нови страни и постепенното му превръщане в инструмент за финансиране на пълнометражни продукции. Споделихме опита си от наскоро въведените механизми в част от страните за насърчаване на филмовата индустрия като данъчни облекчения, филмов фонд, в който се набират средства от различни източници, създаване на филмови комисии промотиращи възможностите за привличане на чужди продукции. Също така на дискусията се обсъдиха и темите за дистрибуцията и разпространението.

пред Марко Салиери и Катерина Ламбринова

25 години НФЦ
ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

снимки: Темелко Темелков

ЗА ВАС РАБОТИХА

снимки: Темелко Темелков

Д-р Деян Статулов

Катерина Ламбринова

Пламен Михайлов

Марко Салиери

Василена Василева

Симона Петрова

Александра Елезова

Темелко Темелков

Микаел Стефанов

ЛЮБИМИТЕ НИ ФИЛМИ ОТ ФЕСТИВАЛА:

Д-р Деян Статулов - „Любов"
Катерина Ламбринова - „Бездог"
Пламен Михайлов - „Слава"
Марко Салиери - „Спомен за страха"
Василена Василева - „I don't want to grow up"
Симона Петрова - „Бездог"
Александра Елезова - „Слава"

Фестивален бюлетин, брой 5, 24.09.2016 г., Варна
www.zlatnaroza.bg

НАЦИОНАЛЕН ФИЛМОВ ЦЕНТЪР
BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER
www.nfc.bg

НАЦИОНАЛНА АКАДЕМИЯ ЗА ТЕАТРАЛНО И ФИЛМОВО ИЗКУСТВО
www.natfiz.bg

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
Институт за изследване на изкуствата
www.artstudies.bg

Отговорен редактор: Марко Салиери (marco_salieri@abv.bg)
Редакционен екип: Василена Василева (oi_vass@yahoo.com)
Пламен Михайлов (plamen_mihailov@yahoo.co.uk)
Симона Петрова (simona_peetrova@abv.bg)
Катерина Ламбринова (katerina.lambrinova@gmail.com)
Визия „Златна роза" 2016 Велина Мавродинова
Графично оформление: Александра Елезова (alexandra.elezova@gmail.com)
Ръководител на проекта: д-р Деян Статулов (dstatulov@abv.bg)
Основател на проекта: проф. Александър Янакиев